

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 16.788 van 17 juli 2026
in de zaak A. 247.080/VII-43.135**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Karolien Moonen
 kantoor houdend te 2200 Herentals
 Lierseweg 102-104
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 20 januari 2026, strekt tot de cassatie
van arrest nr. 337.943 van 17 december 2025 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 3 februari 2026 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten
op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van
30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

Eerste middel

1. Het beginsel *non bis in idem* houdt in dat men niet tweemaal voor
hetzelfde misdrijf kan worden gestraft. De beoordeling of de vluchtelingenstatus van een
vreemdeling al dan niet moet worden ingetrokken, vormt geen nieuwe berechting van de feiten
waarvoor hij is veroordeeld. Het gaat niet om een nieuwe bestraffing, doch betreft het enkel
de vraag of aan de voorwaarden voor intrekking in de zin van artikel 55/3/1, van de wet van

15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), zoals van toepassing ten tijde van het bestreden arrest, is voldaan.

2. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet – al ware die redengeving verkeerd of onwettig – die hem ertoe brengt de beslissing te nemen. Tegenstrijdige motieven heffen elkaar op en leiden aldus tot een gemis aan motivering.

Omtrent de opgeworpen schending van het beginsel *non bis in idem* overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest:

“Waar verzoeker stelt dat hij, doordat zijn vluchtelingenstatus wordt ingetrokken, dubbel wordt gestraft, hetgeen volgens hem strijdig is met het *non bis in idem*-beginsel, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen strafsancie is, maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolging, zodat hoe dan ook niet blijkt dat het *non bis in idem*-beginsel door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Het adagium *non bis in idem* belet ook niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (RvS 7 december 2006, nr. 165.665)”

Met zijn betoog dat de bovenstaande motivering niet volstaat en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft nagelaten te motiveren “of de maatregel, gelet op haar aard, doel en gevolgen, materieel een strafrechtelijk karakter heeft in de zin van artikel 4 van Protocol nr. 7 EVRM en artikel 50 EU-Handvest”, toont verzoeker geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht, doch vraagt hij in wezen een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is.

Waar verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog verwijt “op geen enkele wijze [te motiveren] hoe verzoeker, ondanks zijn detentie, een actueel gevaar voor de samenleving zou vormen”, blijkt deze laatste in het bestreden arrest te overwegen:

“Uit de aard, de bijzondere ernst van de feiten, en het gegeven dat verzoeker geen schuldinzicht heeft, blijkt dat hij door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een actueel gevaar vormt voor de samenleving. Verzoekers betoog in het verzoekschrift, dat niet gemotiveerd wordt waarom hij beschouwd moet worden als een gevaar voor de

samenleving, kan niet bijgetreden worden en wordt door een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing reeds tegengesproken. De commissaris-generaal wordt gevolgd in haar motivering dat (a) de misdrijven waarvoor verzoeker veroordeeld werd dermate ernstig zijn; (b) verzoeker herhaaldelijk gewelddadig en agressief gedrag heeft vertoond en dit zowel fysiek als verbaal, ten aanzien van zijn ex-partner wat aantoonde dat hij een patroon van crimineel gedrag vertoonde dat de veiligheid en het welzijn van anderen ernstig in gevaar brengt; (c) verzoeker er niet voor terugdeinst om in geval van echtelijke discussies of moeilijkheden fysiek en/of psychisch geweld te gebruiken; (c) verzoeker niet alleen op korte tijd tot twee maal toe veroordeeld werd voor ernstige feiten ten aanzien van zijn ex-partner, maar daarbij ook het aan hem opgelegde huisverbod volledig naast zich neerlegde; (d) een eerste veroordeling hem er niet van weerhield om opnieuw feiten te plegen en hij uit zijn eerste veroordeling geen lessen getrokken heeft wat ook blijkt uit zijn afgelegde traject tijdens zijn detentie daar hij vanuit detentie, onverminderd doorging met het belagen en bedreigen van zijn ex-partner; (e) hij in een tijdspanne van vier jaar, maar liefst drie keer definitief strafrechtelijk werd veroordeeld, alles samengeteld goed voor een totale gevangenisstraf van vier jaar en acht maanden; (f) hij geen indicaties vertoonde van bijzondere rehabilitatie en evenmin van stappen die hij zou zetten of reeds gezet heeft naar een verandering van zijn zienswijzen en gedrag. Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op hamert dat hij wel degelijk de intentie heeft om te worden begeleid voor zijn agressie, wordt opgemerkt dat er geen enkel element voorligt waaruit blijkt dat hij die al doorlopen heeft en dat er aldus geen enkel resultaat en/of gevolg aan deze intentie kan worden verbonden. Bovendien moet die intentie alleszins gerelativeerd worden nu zijn eerste veroordeling reeds dateert van 2019 en er toen reeds sprake was van geweldsfeiten tegenover een bewaker in een warenhuis. Bovendien was verzoeker er reeds enkele jaren van op de hoogte wat het gevolg was van een weigering van agressiebegeleiding daar de rechtbank hem, ten tijde van zijn veroordeling in 2021 weigerde een probatie-uitstel toe te staan net omdat hij zelf aangaf geen agressiebegeleiding nodig te hebben.

Voorts blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet dat er in hoofde van verzoeker sprake is van enig oprecht schuldinzicht. Zoals de commissaris-generaal op goede gronden toelicht, minimaliseert verzoeker de gepleegde feiten. Gevraagd waarom een reeds eerder toegestane uitgaansvergunning werd ingetrokken, stelt verzoeker dat dit komt omdat hij zijn vrouw ‘aangesproken had’. Er door de *protection officer* op gewezen dat dit toch niet correct is en dat die uitgaansvergunning werd ingetrokken omdat hij zijn ex-vrouw is blijven lastigvallen en is blijven bedreigen vanuit detentie, ontkent verzoeker dit simpelweg. Op de vraag hoe hij zelf terugkijkt op zijn veroordeling, antwoordt hij dat hij ‘gewoon verkeerd bezig was’ en dat ‘dat dan zijn straf was’ [...]. Ook de slagen en verwondingen omschrijft hij louter als een ‘kaakslag’ die hij toediende omdat zijn vrouw scheldwoorden had gebruikt en situeert hij zijn gedrag binnen een kader van ‘onenigheid’ met zijn partner. Meermaals gewezen op de ernst ervan, geeft verzoeker toe dat hij fout was. Gevraagd om welke reden hij spijt heeft, komt hij niet verder dan te wijzen naar de wet en dat hij denkt deze feiten niet meer in de toekomst te plegen. Zoals de commissaris-generaal terecht oordeelt, blijkt uit zijn verklaringen geen enkel enige indicatie van een doorgedreven besef en introspectie aangaande zijn gedrag, wat eveneens bevestigd wordt door zijn verklaring waarbij hij de schuld verschuift naar zijn ex-partner, alsook dat hij zichzelf lijkt te zien als een slachtoffer van de situatie. Het getuigt ook van weinig schuldinzicht dat verzoeker, gevraagd of hij eerder veroordeeld werd door de politierechter, hierop ontkennend antwoordt [...], om vervolgens, door de *protection officer* geconfronteerd met die incorrecte verklaring, te moeten toegeven dat hij reeds acht keer veroordeeld werd [...].

Gelet op het geheel van voorgaande wordt de commissaris-generaal bijgetreden in haar oordeel dat zonder enige erkenning van de bijzonder ernst van de feiten, noch de wil

om te verbeteren, niet kan worden uitgesloten dat verzoeker dergelijk gedrag niet zal herhalen en dat uit zijn persoonlijk handelen bijgevolg ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen, waardoor er ontegensprekelijk een actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving kan worden vastgesteld.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift laat niet toe af te leiden dat hij geen gevaar meer vormt voor de samenleving. Hij brengt hiertoe geen enkele concrete en dienstige argumenten aan.”

Verzoekers kritiek mist feitelijke grondslag.

3. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Tweede middel

4. In de mate dat verzoeker in het opschrift van het middel een schending opwerpt van de artikelen 18 en 19 *iuncto* 52, § 1 en § 3, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zet hij in het middel niet uiteen op welke wijze deze bepalingen zouden zijn geschonden met het bestreden arrest.

5. In zoverre verzoeker een schending aanvoert van artikel 14, eerste en zesde lid, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)’ (hierna: richtlijn 2011/95/EU), zoals van toepassing ten tijde van het bestreden arrest, voert hij niet aan dat deze richtlijn niet of niet correct zou zijn omgezet, zodat hij zich bij gebrek aan rechtstreekse werking niet kan beroepen op de voornoemde richtlijnbeepaling om te besluiten tot de onwettigheid van het bestreden arrest.

6. Wat betreft de toepassing van het evenredigheidsbeginsel, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest onder meer:

“[...] Tot slot dient te worden ingegaan op de toepassing van het evenredigheidsbeginsel, waarop verzoekers betoog hoofdzakelijk is gesteund.
[...]

[...] De Belgische wetgever heeft ervoor geopteerd om te voorzien in een tweeledig systeem, waarbij enerzijds de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, de vluchtelingenstatus kan intrekken en anderzijds de minister/staatssecretaris of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de verzoeker en hem, met inachtneming van het beginsel van non-refoulement, kan verwijderen. De loutere intrekking van de vluchtelingenstatus houdt derhalve niet in dat de verzoeker kan worden beschouwd als iemand die niet langer rechtmatig verblijft op het grondgebied. De verzoeker behoudt zijn verblijfsrecht en de daarmee samenhangende rechten en voordelen, zolang de minister of zijn gemachtigde niet heeft beslist er een einde aan te maken.

In de parlementaire voorbereidingen kan dienaangaande als volgt worden gelezen: ‘Eenmaal de Commissaris-generaal de internationale beschermingsstatus heeft ingetrokken, valt deze vreemdeling onder het toepassingsgebied van de algemene bepalingen van Titel I van de wet. Naargelang de verblijfsstatus waarover de vreemdeling als begunstigde van internationale bescherming beschikt op het moment van de intrekking van zijn internationale beschermingsstatus (hetzij een verblijfsrecht van beperkte of onbeperkte duur, hetzij een meer duurzaam verblijf zoals een machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene), zullen de mogelijkheden voor de minister of zijn gemachtigde om een einde te maken aan het verblijf en de aard van de verwijderingsmaatregel verschillend zijn’ (zie wetsontwerp, *Parl.St.* Kamer 2014-2015, nr. 54-1730/001, p. 7-8).

[...]

[...] Het Hof van Justitie heeft aangegeven dat wanneer de verwerende partij op grond van artikel 14, lid 4 van de Kwalificatierichtlijn beslist de vluchtelingenstatus in te trekken dit inhoudt dat de verzoeker die status wordt ontzegd, zodat hij niet of niet langer alle rechten en voordelen geniet, waarin hoofdstuk VII van die richtlijn voorziet, aangezien deze rechten en voordelen verbonden zijn aan die status. Het Hof van Justitie verduidelijkt hierbij dat de toepassing van artikel 14, lid 4 van voormelde richtlijn tot gevolg heeft dat de verzoeker de verblijfstitel wordt ontzegd, die artikel 24 van voormelde richtlijn verbindt aan de vluchtelingenstatus en zodoende kan worden beschouwd als iemand die niet langer rechtmatig op het grondgebied verblijft (HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 90 en 103-104)

[...] Overeenkomstig artikel 14, lid 6 van de Kwalificatierichtlijn dient de lidstaat aan de verzoeker, niettegenstaande het verlies van zijn status, wel nog steeds verplicht ten minste de in voormelde bepaling vermelde rechten van het Verdrag van Genève toe te kennen, evenals de rechten uit dit Verdrag waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 67). De in artikel 14, lid 6 van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk opgesomde rechten uit het Verdrag van Genève hebben betrekking op non-discriminatie (artikel 3), vrijheid van godsdienst (artikel 4), bescherming van de eigendom van roerende en onroerende goederen (artikel 13), rechtsingang (artikel 16), distributie (artikel 20), toegang tot openbaar onderwijs (artikel 22), administratieve bijstand (artikel 25), verstrekking van identiteitspapieren (artikel 27), non-discriminatie op fiscaal gebied (artikel 29), het niet-opleggen van strafsancities wegens onrechtmatige binnenkomst of verblijf (artikel 31) en bescherming tegen uitzetting (artikel 32) en het verbod op refoulement (artikel 33). Wat betreft de rechten uit het Verdrag waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is, kan worden verwezen naar het gestelde door de advocaat-generaal in de gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17 M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die hiervoor verwijst naar artikel 13 (roerende en onroerende goederen),

artikel 20 (openbaar onderwijs), artikel 25 (administratieve bijstand), artikel 27 (identiteitspapieren) en artikel 29 (gelijke fiscale lasten), voor zover de betreffende lidstaat uit hoofde van artikel 42, lid 1, hiervan geen voorbehouden heeft gemaakt ten aanzien van de betreffende artikelen (zie HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, advies Adv. Gen., punten 112, 128, 130 en UNHCR, Comments on the European Commission Proposal for a Qualification Regulation COM (2016) 466, februari 2018, blz. 23, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/5a7835f24.html>, waarnaar wordt verwezen in voetnoot 70). Aan de Kwalificatierichtlijn mag ook in geen geval een uitlegging worden gegeven, die de lidstaten ertoe zouden aanzetten zich te onttrekken aan hun uit het Verdrag van Genève voortvloeiende internationale verplichtingen. Tevens doet de intrekking van de vluchtelingenstatus geen afbreuk aan de verplichting van de betrokken lidstaat om de relevante bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie na te leven, waarbij het onder meer gaat om de verplichtingen die zijn neergelegd in artikel 7, dat ziet op de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven, artikel 15, dat ziet op de vrijheid van beroep en het recht te werken, artikel 34, dat ziet op sociale zekerheid en sociale bijstand, en artikel 35, dat ziet op gezondheidszorg (HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 108-109). Nergens wordt bepaald dat deze rechten en voordelen uitsluitend kunnen worden of dienen te worden gevrijwaard door de commissaris-generaal.

[...] Het Hof van Justitie heeft verder aangegeven dat, niettegenstaande het feit dat de intrekking van de vluchtelingenstatus inhoudt dat de verzoeker de verblijfstitel wordt ontzegd die is verbonden aan de vluchtelingstatus, de verzoeker mogelijkwerijs op een andere rechtsgrondslag legaal op het (Belgisch) grondgebied van de lidstaat in kwestie mag verblijven (zie HvJ 24 juni 2015, H. T./Land Baden-Württemberg, C-373/13, ECLI:EU:C:2015:413, punt 94).

Artikel 14, lid 6 van de Kwalificatierichtlijn staat er in dergelijk geval geenszins aan in de weg dat die lidstaat waarborgt dat de verzoeker alle rechten geniet die het Verdrag van Genève aan de hoedanigheid van vluchteling verbindt (HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 106).

[...] Deze omkadering in acht genomen, verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn arrest van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22 dat het evenredigheidsbeginsel inhoudt dat de bedreiging die de verzoeker vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt moet worden afgewogen tegen de rechten die, overeenkomstig de Kwalificatierichtlijn, moeten worden gewaarborgd aan personen die voldoen aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d) van voormelde richtlijn, met name aan vluchtelingen (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 67). Bij de beoordeling van het evenredigheidsbeginsel dient tevens rekening te worden gehouden met de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, waarbij de betrokken lidstaat met name moet nagaan of het mogelijk is om andere maatregelen vast te stellen, die de aan vluchtelingen gewaarborgde rechten en grondrechten minder aantasten, maar even doeltreffend zijn om de bescherming van de samenleving te waarborgen (*ibid.*, punt 68).

Het Hof van Justitie geeft hierbij aan dat de bevoegde autoriteit rekening zal moeten houden met het feit dat de intrekking van de vluchtelingenstatus inhoudt dat aan de verzoeker deze status wordt ontnomen, zodat hij niet langer over alle rechten en voordelen van de Kwalificatierichtlijn zal beschikken, maar dat de lidstaat nog steeds verplicht is om de betrokken derdelander ten minste de in artikel 14, lid 6 van voormelde richtlijn vermelde rechten toe te kennen, evenals de rechten uit het Verdrag van Genève waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is.

[...] Aldus heeft de Belgische wetgever ervoor geopteerd om te voorzien in een systeem, waarbij de intrekking van de vluchtelingenstatus – omdat de verzoeker definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf en omdat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt – de aan vluchtelingen gewaarborgde rechten en grondrechten minder aantast, dan zoals voorzien in artikel 14, lid 4 en 6 van de Kwalificatierichtlijn. Tevens heeft de Belgische wetgever voorzien dat, wanneer de staatssecretaris alsnog overgaat tot het beëindigen van het verblijf van de verzoeker, er een belangenafweging dient te worden gemaakt (zie *supra*). [...] Gelet op het voormelde, kan niet worden vastgesteld dat *in casu* het evenredigheidsbeginsel onvoldoende in acht werd genomen. De Raad herhaalt dat huidige bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat verzoeker verblijfsrecht wordt beëindigd, zodat hij verder op regelmatige wijze op het Belgische grondgebied kan verblijven.

[...] Rekening houdend met het voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat zich een intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus, overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet, opdringt omdat hij een gevaar vormt voor de samenleving en omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Verzoeker werd definitief veroordeeld voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en vormt een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving. Er wordt niet aangetoond dat het evenredigheidsbeginsel onvoldoende in acht werd genomen.”

Met deze motivering geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk aan, nadat hij het Belgische systeem heeft geduid en middels verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, dat de aan vluchtelingen gewaarborgde rechten en grondrechten in het Belgische systeem minder worden aangetast dan hetgeen is voorzien in artikel 14, vierde en zesde lid, van richtlijn 2011/95/EU, zoals van toepassing ten tijde van het bestreden arrest. Zo houdt de loutere intrekking van de vluchtelingenstatus niet in dat de betrokkene kan worden beschouwd als iemand die niet langer rechtmatig verblijft op het grondgebied. Verzoeker behoudt zijn verblijfsrecht en de daarmee samenhangende rechten en voordelen zolang de minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde niet beslist het te beëindigen. Indien deze laatste alsnog overgaat tot de beëindiging van het verblijfsrecht, dient een belangenafweging te worden gemaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beperkt zich derhalve niet tot de vaststelling dat verzoeker niet van het grondgebied wordt verwijderd en het evenredigheidsbeginsel daardoor niet is geschonden, zoals verzoeker voorhoudt. Verzoeker toont met zijn kritiek niet aan dat deze motivering niet zou volstaan in het licht van de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste. In zoverre verzoeker het niet eens is met de gemaakte beoordeling en een nieuwe beoordeling wenst, dient te worden herhaald dat zulks niet behoort tot de bevoegdheid van de Raad van State wanneer hij optreedt als cassatierechter.

7. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zeventien juli tweeduizend zesentwintig, door:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Bryan Geerts,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Bryan Geerts

Carlo Adams